

stop
alweer 35 ton St. Pietersberg

Stichting ENCI STOP

secretariaat: St. Lambertuslaan 36, 6212 AT MAASTRICHT

COMITE VAN AANBEVELING

*dr. H.F.H.G. Defesche neurochirurg
mevr. prof. m. E. Prakken hoogleraar strafrecht Universiteit Maastricht
prof. dr. L. Soete hoogleraar internationale economie Universiteit Maastricht
dhr. J. Wevers oud wethouder gemeente Maastricht
dits Emma Crebolder dichteres*

Provincie Limburg	
Stuknummer: 08/1303 <i>gs</i>	
Ingek.: - 8 JAN 2008	
Afdeling: <i>PS6</i>	Af stuk:

8 januari 2008

Aan de Statencommissie voor het Fysieke Domein
Per bode en per email

Geachte dames en heren,

Onderwerp: Reactie op Notitie van GS over de actuele stand van zaken rond
ENCI; commissievergadering 18 januari of 29 februari 2008

Op 11 oktober jl. zonden wij u een eerste schriftelijke reactie die wij voor uw gemak in dit stuk integreren¹ en completeren. De Startnotitie die ENCI medio vorige maand indiende, is hierin nog niet verwerkt.

Wij volgen de "kopjes" van de notitie. Verschillende punten vereisen grondig(er) onderzoek en documentatie. Ons verzoek blijft dan ook de bespreking van de notitie niet af te sluiten, maar, mede in verband met een desbetreffend burgerinitiatief², aan te houden. Gelet op de complexiteit van het onderwerp verdient behandeling in een aparte vergadering de voorkeur.

1. Inleiding

Al van vóór 1926 begeleiden gezaghebbende protesten het afgraven van de Sint Pietersberg door ENCI.

Dát is ook het kernpunt van de actuele discussie: stop de ontgroning wanneer de vergunning per 31 december 2009 afloopt en stop zodoende ook oven 8 waarin de kalksteen wordt verbrand.

De discussie is dus niet: volledige sluiting van de ENCI.

¹ De tekst is op enkele plaatsen verbeterd

² Zie www.sintpietersbergadembenemend.nl

Zoals Heidelberg zelf in 2004 al voornemens was: na het doven van de oven uiterlijk 2009 kan ENCI Maastricht tot in elk geval 2015 nog doorwerken als maalbedrijf van klinker uit haar eigen oven³ bij CBR Lixhe of elders.

De werkgelegenheidsdiscussie in aantallen.

Uit het reddingsplan van de ondernemingsraad van ENCI blijkt dat het ovenbedrijf toekan met ongeveer 88 arbeiders en ongeveer evenveel in het maalbedrijf.

De aantallen die GS noemen moeten tegen deze achtergrond worden geanalyseerd en onderbouwd. Hoeveel werknemers (fte's) blijven in het maalbedrijf voorlopig werk vinden? Hoeveel fte's zijn direct gekoppeld aan het ovenbedrijf? Hoeveel fte-staf is direct toe te rekenen aan het ovenbedrijf? Is met "staf" overhead in Maastricht en / of (ook) het hoofdkantoor in den Bosch, tevens werkzaam voor de vestigingen in Rotterdam en IJmuiden, bedoeld? Stoppen met afgraven en stoken schept kansen op alternatieve, duurzamer werkgelegenheid in de eigenlijke bestemming van de groeve als natuur- en recreatiegebied. Dit moet behoorlijk worden uitgezocht in combinatie met leeftijden en vaardigheden van de betrokken ovenmedewerkers, demografische gegevens⁴ en het sociaal plan dat de vakbonden in 2005 met ENCI zijn overeengekomen.

GS noemen 300 arbeidsplaatsen voor indirecte werkgelegenheid. Dit aantal is niet onderbouwd en gedocumenteerd.

Het is onwaarschijnlijk dat toeleveringsbedrijven die letten op de onzekerheden rond ENCI voor hun continuïteit wezenlijk van ENCI afhankelijk zijn. Ook dit aspect vraagt nader onderzoek.

Het is erg om te moeten zeggen, maar ENCI verdient het niet om enkel op haar woord te worden geloofd. Daarvoor heeft zij aantoonbaar teveel gedraaid.⁵

De werkgelegenheidsdiscussie in termen van zinvolheid.

Geen mens zal er over piekeren een beeldbepalend monument als het stadhuis of de Sint Servaas te laten afbreken alleen om werk te

³ Ten tijde van de aanvraag van de ontgrondingsvergunning waartoe GS in oktober 1967 besloten stelde ENCI in het vooruitzicht die tweede oven in Maastricht te bouwen. ENCI heeft het desbetreffende geld echter in de oven te Lixhe gestoken; vandaar dat ENCI het recht verkreeg op import van 700.000 ton klinker per jaar uit Lixhe.

⁴ Zie bijvoorbeeld NRC Handelsblad 9 oktober 2007 pagina 2 het verslag van de Nederlandse Demografiedag

⁵ Een voorbeeld: in maart 2006 kon de kap en afgraving van het ENCI-bos geen uitstel lijden, anders zou de oven- en cementproductie stokken. eerst nu ligt de mergel onder het ENCI-bos bloot. Ander voorbeeld van opportunisme: Heidelberg besloot in 2004 de oven uiterlijk in 2009 te sluiten; dit jaar kwam zij hierop terug en wilde zij af van het sociaal plan .

verschaffen. De Sint Pietersberg is onbetwist een beroemd natuurmonument dat het beeld van de stad meebepaalt. Er moet dus wel iets heel bijzonders aan de hand zijn om dit monument ten behoeve van, in aantal en tijd beperkte, werkgelegenheid te laten vernietigen. Welke meerwaarde biedt deze vernietiging dan wel? Wat baat het de stad? En wat mist de stad door het gemis van de berg? Materieel en immaterieel? Een zorgvuldige inventarisatie van belangen vergt dat dit een en ander eens goed wordt uitgezocht en beschreven.

2. Huidige vergunningensituatie

De hele vergunningensituatie moet worden beoordeeld in het licht van de concessie voor 60 jaar die ENCI eind 1948 verkreeg en die eind 2009 dus afgelopen is, tegelijk met de nu lopende vergunningen Ontgrondingen- en Grondwaterwet. Die 60 jaar vormden een compromis van afweging van enerzijds het unieke natuurbelang van de Sint Pietersberg tegen anderzijds het naoorlogse (inmiddels lang achterhaalde) herstelbelang van een nationaal verzekerde cementproductie en het financiële belang van deviezenbehoud.⁶ ENCI stemde in met 60 jaar. GS begrepen de afgraving niet alleen in tijd, maar ook in oppervlakte. GS stelden een speciale commissie in, de zgn. Sint Pietersbergcommissie, om te adviseren over de definitieve begrenzing van de afgraving. GS hebben de definitieve concessiegrens vastgesteld in hun besluit B 22677 van 30 oktober 1967, waarin zij ENCI vergunning verlenen om tot uiterlijk⁷ 16 december 1991 te ontgronden. Deze datum hield verband met de burgerrechtelijke overeenkomst die GS en ENCI op 16 december 1966 over de eindafwerking en –bestemming van de groeve in de Sint Pietersberg hadden gesloten.

Indien ENCI toch zou worden toegestaan om ná 1 januari 2010 te ontgronden, is een voordien te sluiten nieuwe burgerrechtelijke overeenkomst naar het model van die van 16 december 1966⁸ noodzakelijk om te verzekeren dat de groeve, behoorlijk onderhouden en volgens eindplan afgewerkt, in eigendom aan de provincie wordt overgedragen.

⁶ Zie het verslag van de vergadering van Provinciale Staten van 1 februari 1949 blz. 164 – 168, 191 – 195 en 205 - 207

⁷ Deputé Horsmans in Provinciale Staten van 12 december 1966 PB blz 42: "Dit is de eindfase van de exploitatie van de Sint Pietersberg"; zo ook publiek verstaan; zie bijvoorbeeld Algemeen Dagblad van 23 november 1966 dat kopt: "Laatste toestemming voor afgraving Sint Pietersberg"

⁸ In 1994 is deze overeenkomst vernieuwd, maar de overeenkomst van 1966, over de inhoud waarvan Prof.mr. W.C.L. van der Grinten GS van advies had gediend, is precieser en vollediger

Toen duidelijk werd dat ENCI het Plateau van Margraten niet zou mogen afgraven, verkreeg zij op 28 juni 1988 de vergunning om tot 1 januari 2010 te ontgronden. Deze past nog binnen de totale concessie termijn van 60 jaar en sluit inhoudelijk aan bij eerder verleende vergunningen.

Op 21 augustus 2007 hebben GS de vergunning van 1998 ingevolge de Wet milieubeheer aangepast. Tegen dit besluit is beroep ingesteld bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State.

2.1 Ontgrondingenwet

Dat de datum van 2010 is bepaald op grond van een berekening van het winnen van kalksteen binnen het concessiegebied met een gemiddeld verbruik per jaar waardoor de kalksteen per 2010 op zou zijn blijkt noch uit de vergunningsaanvraag van ENCI van 1 november 1985 noch uit de vergunning van 28 juni 1988 zelf.

De aanvraag refereert aan het Koninklijk Besluit van 19 juni 1985, nr. 112 inzake de procedure Margraten waarin wordt vermeld dat nog voor een periode van 20 jaar van de bestaande vergunning gebruik kan worden gemaakt. Dat is dus 2005. ENCI stelt in het aanvraagformulier de te winnen hoeveelheid mergel op jaarlijks plusminus 1,7 miljoen m³, in totaal: 33 miljoen m³; dus ook ongeveer 20 jaar > 2005.

De vergunning van 28 juni 1988 leidt op blz 5 onder 3 de besluitvorming in met "Overwegingen". Hierin overwegen GS dat door de voorgenomen diepere ontgroning in de mergelbehoefte van ENCI tot ongeveer 2005 kan worden voorzien. Het besluit bepaalt niet in dat aan ENCI een bepaalde hoeveelheid kalksteen wordt vergund.

Binnen de concessie termijn van 60 jaar kon en kan de groeve afgewerkt zijn en overgedragen worden.

Het besluit bepaalt op blz 12 in voorwaarde 22 ondermeer: "Wanneer deze vergunning wordt opgezegd of vervalt of wanneer de ontgroning om een andere reden wordt gestaakt, voordat het gehele terrein, waarvoor de vergunning geldt is ontgrond, is de houdster der vergunning verplicht bedoeld terrein binnen een daarbij gestelde termijn af te werken volgens een door de houdster van de vergunning nader in te dienen en door Gedeputeerde Staten goed te keuren plan."

Met andere woorden: er bestaat geen **recht** op een doorlopende ontgrondingsvergunning voor onbepaalde tijd totdat de concessie in een door ENCI gedicteerd tempo letterlijk en figuurlijk is uitgemergeld.

Dat kan trouwens ook daarom al niet het geval zijn, omdat anders de bestuursrechtelijk voorgeschreven belangenafweging die steeds zorgvuldig moet plaatshebben, al bij voorbaat zou vaststaan en daarmee verkracht.

Dat minder kalksteen dan beoogd zou zijn verbruikt, is derhalve niet relevant. Dat, waarom en in welke mate dit het geval zou zijn geweest, moet overigens worden uitgelegd en onderbouwd.

Observant, een hoofdstuk apart.

De Observant is voor het eerst in de vergunning van 30 oktober 1967 binnen de concessielijn gebracht, niet ter afgraving, maar om GS de bevoegdheid te geven om door middel van voorwaarden te bewerkstelligen dat ENCI, op haar kosten, de eindafwerking zou uitvoeren overeenkomstig een door GS goedgekeurd eindplan. In het eerste eindplan (Plan Vallen), door GS goedgekeurd 2 april 1973, pronkt de Observant dan ook als een "uitzichtplaats eventueel met uitzichttoren".

De Observant is in 1976 bij het 50-jarig bestaan van ENCI aan de stad kado gedaan. Directeur generaal drs. J. Haasnoot zei bij die gelegenheid: "dan (is) hier een gedeelte klaar –D'n Observant- van het afwerkingsplan van de Sint Pietersberg tegen de tijd dat de mergelwinning wordt beëindigd. "D'n Observant" vormt in dit eindplan een onderdeel van de totale afwerking".⁹

In haar voormelde aanvraag van 1 november 1985 vermeldt ENCI uitdrukkelijk dat zij alleen wijziging van de maximale winddiepte (van 20m+NAP tot 5m+NAP) vraagt en dat het bij besluit van 2 april 1973 goedgekeurde plan van de eindtoestand niet behoeft te worden gewijzigd.

De ontgrondingsvergunning van 28 juni 1988 heeft hierin evenmin verandering gebracht.

Een en ander strookte met het geldende bestemmingsplan¹⁰ dat met betrekking tot de Observant inhoudt: "Daarnaast kan men "bovenlangs" via De Schark en het Encibos een tweede belangrijk punt bereiken, te weten een uitzichtspunt op de zogenaamde stortheuvel van de Enci, vanwaar men een wijds panorama heeft over het Maasdal en de stad. Aan

⁹ Citaat uit het bedrijfsblad "ENCI-Schakels"

¹⁰ Eerste herziening Bestemmingsplan Buitengebied (St Pietersberg-Jekerdal-Cannerberg) vastgesteld 1 juli 1986, door GS goedgekeurd 25 november 1986

dit uitzichtpunt en zijn naaste omgeving is een hoge recreatieve waarde toegekend.”¹¹

De Observant veranderde pas in 1990 op papier van blijvende uitzichtplaats (met hoge recreatieve waarde!) in een uitgegraven waterplas. Dat kwam zo. De vergunning van 1988 refereerde in voorwaarde 10 aan het reeds in 1973 goedgekeurde Plan Vallen en bepaalde dat ENCI “met betrekking tot de diepere winning” en in overleg met de gemeente Maastricht “een nader plan van de eindtoestand” diende op te stellen. ENCI, eenmaal in het onherroepelijke bezit van de vergunning van 1988, heeft de gelegenheid aangegrepen om dit nader plan op te rekken en de status van de Observant te wijzigen. Het overleg hierover in 1990, voor het publiek afgeschermd in drie sessies gevoerd ten kantore en onder voorzitterschap van ENCI, is noch vooraf bekend noch nadien openbaar gemaakt.

Inspraak van de bevolking was niet mogelijk. Het overleg, waaraan ook de provincie en de landschapsarchitect deelnamen, resulteerde in het zgn. Plan Taken. GS hebben dit Plan Taken (met betrekking tot de Observant in strijd met het door GS zelf goedgekeurde bestemmingsplan !) op 27 november 1990 goedgekeurd. De bevolking kwam er eerst veel later achter, te laat voor een succesvol beroep bij de Raad van State.

Volgens het nu als eindplan geldende Plan Taken staat de Observant bloot aan afgraving. Overigens heeft de toenmalige directeur de Jong van ENCI in de notulen van voormeld overleg d.d. 23 maart 1990 bij de bespreking van het concept-eindplan laten vastleggen dat de mergel onder de Observant “kan” i.p.v. “zal” worden afgegraven. Niet juist is dan ook dat –zoals de notitie stelt- de Observant “conform afwerkplan zelfs zou moeten worden afgegraven.”

In de Observant schuilt voor ENCI geen wisselgeld. Bekend is dat voor afgraving enorme hoeveelheden dekgrond versleept zouden moeten worden, hetgeen ENCI er al in 1982 toe bracht de kosten te schatten op 26 miljoen gulden, zo kostenverhogend, dat ENCI er toen al niet aan wou. Bovendien is het, alleen reeds vanwege de habitat van de krachtens Natura 2000 prioritair beschermde vlindersoort Spaanse Vlag, onwaarschijnlijk dat een voor afgraving van de Observant vereiste ontheffing van de Flora- en faunawet zal worden verkregen.

¹¹ Aldus de toelichtende beschrijving van april 1978, onder 3, De Bestemmingskaart, V Recreatie (voorlopig afgravinggebied), blz. 6, behorende bij het besluit van de raad der gemeente Maastricht van 8 november 1978 nummer 17194-785 en het besluit van de Gedeputeerde Staten van Limburg van 25 maart 1980 nummer B 18243

Maatschappelijk en politiek draagvlak voor afgraving van de Observant ontbreekt.

3. Huidig beleidskader ontgrondingen

Provinciale Staten bepalen het ontgrondingen-beleid. De beleidshorizon van POL 2006 en het Deelplan Kalksteen 1994 reikt inderdaad niet verder dan tot en met 2014.

Bij brief van 27 november 2007 hebben gedeputeerde staten het advies van mr. Rus-van der Velde van 16 november 2007 inzake ENCI aan provinciale staten gezonden.

In paragraaf 4.5.3 van haar advies interpreteert mr. Rus-van der Velde voormelde beleidshorizon naar 2020.

Interpretatie schept echter onzekerheid, (GS schrijven: "Het POL 2006 **lijkt** voldoende houvast te bieden ") en doet tekort aan de exclusieve bevoegdheid van Provinciale Staten om dit beleid metterdaad **vast te stellen**.

Hier komt bij dat de Beleidsnota Ontgrondingen als POL-uitwerking Grondstoffen in voorbereiding is, een concrete beleidsbeslissing (CBB) rond ENCI ontbreekt en, last but not least, een burgerinitiatief op handen is dat in Provinciale Staten zal leiden tot een principiële discussie over het beleid inzake het ontgronden van kalksteen in de Sint Pietersberg ten behoeve van cementfabricage.

De vastgestelde beleidshorizon kalksteen reikt dus hoogstens tot en met 2014 en niet tot 2020. Na 2014 ontbreekt de grondslag voor een ontgrondingsvergunning.

Hiervoor op bladzijde 3 is uiteengezet dat en waarom eind 1948 aan ENCI een concessie is verleend voor de duur van 60 jaar. Die termijn, waarmee ENCI accoord ging, loopt in 2009 af, tegelijk met haar vergunning tot ontgroning d.d. 1988 en tot onttrekking van grondwater d.d. 2005. Mr. Rus-van der Velde laat, evenals eerder haar collega mr. Spoel¹², dit feit in haar advies onbesproken.

Niet valt in te zien waarom deze concrete en ingrijpende beleidsbeslissing betreffende de tijdsduur van de concessie haar gelding en rechtsgevolgen zou hebben verloren. Dit besluit is naar zijn aard juridisch sterker dan de in het POL 2006 annex Deelplan Kalksteen in algemene termen gestelde beleidshorizon tot en met 2014 die geen concrete rechtsgevolgen schept.

¹² Advies Juridische positiebepaling ontgrondingsvergunning ENCI d.d. 12 mei 2003

Wanneer men uitbreiding van de vastgestelde tijdsduur van het kalksteenbeleid door interpretatie wél mogelijk zou achten, valt al helemaal niet in te zien waarom geen betekenis meer zou toekomen aan het compromis van 60 jaar.

Het verstrijken van deze weloverwogen en overeengekomen concessietermijn kan weigering van een nieuwe ontgrondingsvergunning rechtvaardigen.

Destijds hebben wij uitvoerig met GS gecorrespondeerd over het advies van mr. Spoel en uitgelegd dat dit uitgaat van onvolledige gegevens. GS zijn toen echter niet bereid gebleken aanvullend advies te vragen.

Hoe groot de financiële belangen van ENCI bij ontgroning na 2009 zijn is niet duidelijk en vraagt nauwkeurig onderzoek.

Het voorlopig standpunt van GS in 2004 is achterhaald.

4.1 ENCI stopt met afgraven

Voor en vooral over “Verborgene Valleien” valt veel te zeggen, maar als GS voorkeur hebben voor afwerking van de groeve volgens een principe (nat of droog?) van “Verborgene Valleien” moet er, voordat van ontgronden na 2009 überhaupt sprake zou kunnen zijn, een daarop geënt en na een uniforme openbare voorbereidingsprocedure goedgekeurd eindplan liggen. Dat hebben GS in eigen hand, zij zijn niet afhankelijk van de luim van ENCI. Zij beschikken over een burgerrechtelijke overeenkomst en de desbetreffende voorwaarden van de vergunning van 28 juni 1988, waaronder de hiervoor aangehaalde voorwaarde 22. De actuele werkplan- en afwerkingssituatie van de ontgroning is niet eenduidig en helder. Dat de groeve nog steeds kan worden ingericht volgens Plan Taken is volgens ons louter theorie.

Wij vragen uw commissie hieraan veel aandacht te besteden, mede met het oog op de op handen zijnde begrenzings van Natura 2000 en de beheersplannen voor dit gebied.

4.2 ENCI wil doorgaan met afgraven

Kennelijk wordt met ENCI ambtelijk vooroverleg gevoerd. Uit een oogpunt van transparant bestuur verdient het aanbeveling dat wij als niet

gouvernementele organisatie daarvan op de hoogte zijn en daarin worden betrokken om de andere kant van de medaille tijdig en scherp te laten zien. Dat draagt bij aan de kwaliteit van **openbaar** bestuur. We zijn benieuwd naar het standpunt van uw commissie hierover.

In dit verband vragen wij uw aandacht voor een bijzondere waarde nabij het Rijksmonument de Tombe aan de westrand van de concessie, de Jekerdalkant.

Op de westpunt ligt net binnen de concessielijn aan de druk belopen van Schaikweg een wonderschone groep beuken en een historisch hoogstandje: het laatst overgebleven stuk, ongeveer 100 meter, van het loopgravenstelsel om de stad Maastricht aangelegd door Frederik Hendrik in 1632 en nadien gebruikt door de legers van Lodewijk XIV, Lodewijk XV en Napoleon.

Het is een wonderlijk gevoel als je het ziet, geen gebouw, geen muur, maar gegraven in 1632, liggend in een prachtig beukenbos en het is er nog steeds en perfect passend in het druk belopen Belgisch/Nederlands toeristisch Pietersbergtracé / Pieterpad, ook perfect passend in het recreatief beleid van onze provincie.

Is behoud van dit stuk afgewogen bij de vaststelling van de concessiegrens in 1967? Ja, in het Deelplan Afwerking Westelijke Groeverand van 1974 blijft deze hoek behouden, want de eis van GS bij de vaststelling van de concessiegrens: geen aantasting van de skyline van de berg, gezien vanuit het Jekerdal, liet de afgraving al niet toe, het lag binnen de lijnen ter afwerking, niet ter afgraving. Het talud van de loopgraaf is daar met ruim 96m+NAP tevens de hoogste rand gezien vanuit het dal.

Het geldende bestemmingsplan van de gemeente Maastricht bepaalt eveneens dat het reliëf van de westhelling van de Sint Pietersberg niet mag worden aangetast.¹³

Op pagina 4 van eerder vermeld advies van mr. Spoel wijst zij op een wijziging van de Ontgrondingenwet in 1996 dienend om via afwerkingsvoorwaarden een maatschappelijk aanvaardbaar geachte nabestemming en een aanpassingsinrichting van de omgeving mogelijk te maken. Dit nu lijkt ons het handvat om terug te keren naar de goede wil van GS in Deelplan afwerking westelijke groeverand uit 1974, door GS herhaald in Deelplan Kalksteen 1994 –*optimaal* winnen en niet, zoals ENCI het uitdrukt *maximaal* winnen- en de beloftes die gedaan zijn bij de

¹³ Aldus de toelichtende beschrijving van april 1978, onder 3, De Bestemmingskaart, onder I, ad d), blz. 4

vaststelling van de concessiegrens in 1966/67 en vooral: het huidige beleid van de provincie Limburg. Men kan zich niet voorstellen dat nu in 2007 het aantasten van de skyline van de St.Pietersberg en het vernietigen van de hiervoor omschreven historische- en natuurwaarden voldoet aan welk beleid dan ook. Volgens de in het Deelplan geformuleerde beleidsdoelstellingen ¹⁴ moet blijken dat winning op een maatschappelijk verantwoorde wijze kan plaatsvinden en dient winning op verantwoorde wijze te worden afgebouwd, indien blijkt dat verdergaande winning maatschappelijk niet verantwoord is. Derde doelstelling van beleid is om kalksteenwinning daar te laten plaatsvinden waar aan bestaande waarden zo min mogelijk schade wordt toegebracht. POL 2006 laat dit beleid in stand ¹⁵. POL 2006 stuurt op ontgronding als onderdeel van een project meteen meervoudige doelstelling, bijvoorbeeld natuurontwikkeling, waarvoor aantoonbaar draagvlak bestaat ¹⁶. Op de initiatiefnemer, het ontgrondend bedrijfsleven, rust de bewijslast van zulk draagvlak. Dit draagvlak ontbreekt ten enen male.

Het bestuursakkoord Maastricht 2006 – 2010 houdt o.a. in: “Behoud van d’n Observant en de bosopstanden rond de ENCI-groeve.” ¹⁷

Het is duidelijk dat ontgronding van het ENCI-bos dat nu binnen de concessiegrens nog resteert aan geen van al deze beleidsdoelstellingen voldoet.

Heel graag zullen wij u dat ter plaatse tonen en toelichten, u bent van harte uitgenodigd!

5. Overige relevante besluiten

5.1.3 Een vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet is nu al nodig, maar ontbreekt! Handhaving is er mee bezig.

5.1.4 Bomenkap: is ook daarom zo kwalijk, omdat compensatie ter plaatse niet mogelijk is. Drie ha compensatie is geen geste, maar plicht, omdat ENCI in de jaren voorafgaande aan de kap van 1.5 ha in 2006 al meer (ENCI)bos kapte en niet compenseerde.

6. Geluid en emissies naar lucht

Wij wachten de uitslag bij de Raad van State af.

¹⁴ Bladzijde 13

¹⁵ POL 2006 5.9-4

¹⁶ POL 2006 5.9-3

¹⁷ Bladzijde 5

7. Klachten

Er zijn inderdaad veel klachten en mensen bellen niet zonder reden! Bellen is op zich al vervelend genoeg, nog afgezien van de stank- of geluidsoverlast zelf.

Volgens het klachtenoverzicht op de website van de provincie waren er in 2006 geen 114, maar **350** klachten. Dat er 66 werden gevalideerd is onbekend evenals de procedure daarvoor. Wij vragen u om dit eens goed na te gaan.

8. Gebiedsontwikkeling

Regeren is vooruitzien. “Verborgene Valleien” (of niet) moet geregeld worden vóórdat ENCI met een vergunningaanvraag komt!

Aanpassing van het bestemmingsplan is actueel aan de orde. “Voorlopig” afgravingengebied houdt eind 2009 op en heeft dan lang genoeg geduurd.

Samenvatting

1. Het gaat niet om totale sluiting van de ENCI, maar om het beëindigen van de afgraving en het doven van de oven.
2. Op verschillende punten is nog breed en diepgaand onderzoek nodig.
3. De in 1948 verleende concessie eindigt in 2009 en laat geen nieuwe ontgronding toe.
4. De in POL 2006 annex Deelplan Kalksteen vastgestelde beleidshorizon reikt niet verder dan tot en met 2014.
5. Er bestaat geen recht op een doorlopende ontgrondingsvergunning voor onbepaalde tijd totdat de concessie in een door ENCI gedicteerd tempo letterlijk en figuurlijk is uitgemergeld. Er is geen bepaalde “voorraad” vergund.
6. Voor het behoud van de Observant verdient ENCI geen wisselgeld.
7. Vooraleer een nieuwe vergunning ook maar overwogen kan worden dient er duidelijkheid te bestaan over het optimale eindplan en dient dienovereenkomstige afwerking en oplevering op een definitieve datum in een burgerrechtelijke overeenkomst te zijn verzekerd.
8. Aan de westrand van de groeve mag onder geen beding verder worden ontgrond dan de momenteel aangelegde afgravingsslijn; het restant ENCI-bos dient te worden gespaard.

Wij vragen u dit stuk in uw bespreking te betrekken en danken u voor uw aandacht.

Hoogachtend,
Namens de Stichting ENCI STOP,

J.M.F. Paulussen - van Delft

J.M.F. Paulussen – van Delft,
secretaris